

**Reskrypt Dyrektora Głównego Urzędu Miar
w sprawie koncesjonowania wyrobu i sprzedaży narzędzi
mierniczych oraz nadzoru nad ich wyrobem i sprzedażą.**

Cel koncesjonowania.

1. Dla wyjaśnienia celów koncesjonowania wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych oraz sposobu przestrzegania warunków koncesji, podaje poniższe zasady do stosowania.

Koncesjonowanie produkcji narzędzi mierniczych ma na widoku przede wszystkim ułatwienie konkurencji wyrobów trwałych i uzgodnionych z wymaganiami stosowanej metrologii z wyrobami tandetnymi. Wytwórcy dobrych narzędzi mierniczych powinni więc odczuwać ze strony Służby Legalizacji narzędzi mierniczych opiekę i rozumieć, że pewne nieuniknione utrudnienia, które system koncesjonowania nakładać musi na koncesjonariuszy, w ogólnym rezultacie wychodzą na ich korzyść.

Nadzór nad zakładami koncesjonowanymi. Sankcje karne.

2. Nadzór nad wyrobem, reparacją i sprzedażą narzędzi mierniczych powierza się Naczelnikom Okręgów, którzy mocni są w powyższym przedmiocie wydać odnośne zarządzenia podwładnym urzędom.

Dla wykorzystania wszystkich zalet systemu koncesyjnego jest rzeczą niezbędną, aby pp. Naczelnicy Okręgów roztoczyli ścisły nadzór nad wypełnianiem warunków koncesji. W tym celu, opierając się na pełnomocnictwie, jakie daje rozporządzenie (POM poz. 6,12), winni oni zdobyć sobie możliwość ścisłego kontrolowania, czy z koncesjonowanych zakładów nie wychodzą narzędzia miernicze nielegalne lub nielegalizowane, i w razie ujawnienia nadużyć bezwzględnie im przeciwdziałać. Należy również wejść w porozumienie ze starostami, aby oni ze swej strony ściśle prześladowali pokątną sprzedaż narzędzi mierniczych.

Przy wykonywaniu nadzoru nad fabrykacją, udzielaniu zezwoleń na wyrób narzędzi mierniczych nielegalnych lub nielegalizowanych na wywóz zagranicę, niejednokrotnie urzędnicy Legalizacji narzędzi mierniczych będą dokonywać kontroli handlowej (dotyczące np. cen, adresów klientów i t. p.), których ogłoszenie mogłoby danemu zakładowi utrudnić konkurencję. Należy więc pouczyć urzędników, biorących udział w tym nadzorze, iż wiadomości takie winni uważać za tajemnicę służbową, której ścisłe dochowanie stanowić winno punkt honoru urzędu, a której lekceważenie ściągnęłoby na winnego surową karę. Dlatego też do tych czynności używać należy tylko poważnych, obowiązkowych i życiowo wyrobionych urzędników.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 27 lipca 1925 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

W żadnym razie nie należy na fabrykanta lub kupca nakładać dalej idących zobowiązań, niż to czynią przepisy i koncesja. W każdym więc konkretnym wypadku należy przed wydaniem zarządzenia rozważyć, na jakiej podstawie będzie ono wydane i czy rzeczywiście prawo pozwala na wydanie takiego rozporządzenia.

Nadmienić jeszcze należy, że w żadnym razie nie należy odmawiać przyjmowania narzędzi mierniczych do legalizacji na zasadzie, że zgłaszający nie posiada koncesji: prawo zgłaszania przysługuje wszystkim. Natomiast korzystać należy z tej drogi dla wykrywania pokątnego wyrobu i reparacji narzędzi mierniczych.

We wszystkich firmach, nie mających koncesji lub tymczasowego upoważnienia, zastępującego koncesję, a w których znajdowałyby się mogły narzędzia miernicze na sprzedaż, należy dokonywać odpowiednich rewizji. Zwraca się uwagę, że niektóre z firm otrzymały prawa na sprzedaż narzędzi nielegalizowanych, a nawet nielegalnych, np. wag analitycznych, uchylonych, sprężynowych i t. p. W pozostałych wypadkach, w razie ujawnienia przechowywania na sprzedaż narzędzi mierniczych nielegalizowanych, urzędy miar będą mogły stosować w b. zaborze rosyjskim art. 363 K. K. narówni z art. 138 K. K. Wybór sposobu ścigania tych przekroczeń pozostawia się uznaniu Naczelników Okręgów. W b. zaborach austriackim i pruskim ściganie wykroczeń przeciwko przepisom o miarach i narzędziach mierniczych należy do władz politycznych, z którymi urzędy miar powinny współdziałać. W b. zaborze austriackim winni ulegają karze administracyjnej na podstawie rozporządzenia Ministrów Spraw Wewn. i Sprawiedliwości i Najwyższej Władzy Policyjnej z dn. 30.IX.1857 r. (Dz. U. P. № 198). W b. zaborze pruskim winni również ulegają karze administracyjnej na zasadzie § 22 niemieckiej ustawy o miarach z dn. 30.V.1908 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349). O wytoczonych sprawach tego rodzaju należy powiadamiać w raportach miesięcznych, a także wymieniać kary, wymierzone przez sądy i władze administracyjne.

Dozór nad fabrykacją niewątpliwie nasunie urzędowi miar szereg wniosków, dotyczących wydania przepisów, rozwijających Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 14.V.1919 r. o koncesjonowaniu (Dz. P. P. P. № 57 poz. 346). Wnioski takie winny zmierzać do zabezpieczenia uczciwych i solidnych warsztatów pracy od tandeciarskiej konkurencji, a z drugiej strony możliwie mało kępować przemysł mierniczy. Nadsyłać je należy do tutejszego Urzędu.

W sprawie warsztatów niekoncesjonowanych, znajdujących się w miejscowościach, nieposiadających urzędów, należy się porozumieć z władzami politycznymi. Fabryki, zatrudniające się wyrobem części narzędzi mierniczych, np. szalek wagowych, nie podlegają przepisom o koncesjonowaniu.

Zezwolenia dodatkowe na wyrób i sprzedaż narzędzi mierniczych na wywóz zagranicę i do celów specjalnych.

3. Upoważnia się Naczelników Okręgów, każdego we właściwym okręgu, do wydawania koncesjonariuszom w imieniu Głównego Urzędu Miar zezwoleń dodatkowych na wyrób przewidzianych przez pisma koncesyjne narzędzi mierniczych, niedozwolonych do sprzedaży wewnątrz Państwa, a przeznaczonych na wywóz zagranicę lub do celów specjalnych. Jednak na uwierzytelnianie takich narzędzi należy uzyskać zezwolenie Głównego Urzędu Miar.

Co do narzędzi nielegalnych, wywożonych zagranicę, troską Naczelnika Okręgu, działającego w imieniu Głównego Urzędu Miar, winno być jedynie przekonanie się, że wyrobiony towar istotnie przeznaczony jest do wywozu i zbycie jego w kraju jest uniemożliwione. Z chwilą nabycia tej pewności należy jaknajbardziej ułatwiać fabrykom formalności, związane z tego rodzaju wyrobem.

Załatwianie odnośnych podań, o ile nie powstają wątpliwości co do możliwości przedostania się tych narzędzi do obrotu publicznego, winno następować niezwłocznie, w razach wątpliwych — po zbadaniu sprawy (np. przez zbadanie autentyczności zamówienia i t. p.). W razie wyjątkowo poważ-

ných wątpliwości należy przed załatwieniem sprawy porozumieć się z Głównym Urzędem Miar. O każdej rezolucji Naczelnicy Okręgów powinni zawiadamiać Główny Urząd Miar w raporcie miesięcznym.

Na wywóz zagranicę można zezwalać wyrabiać narzędzia miernicze wszelkich typów. Przymus legalizowania narzędzi mierniczych, przeznaczonych na wywóz zagranicę, nie istnieje. Zezwolenia winny być piśmienne i ułożone w sposób następujący: „Na mocy upoważnienia Głównego Urzędu Miar (№ 24. II. 1412. 1) zezwala się (np. fabryce N) na wyrób i t. d.”

Narzędzia miernicze legalizowane mogą być wywożone zagranicę bez osobnego zezwolenia.

Jednocześnie uchyla się reskrypty Dyrektora Głównego Urzędu Miar z dnia 30 marca 1920 r. № 19/3771 (POM poz. 6,21), z dnia 24 marca 1920 r. № 19/3645 (POM poz. 6,22) i z dnia 26 września 1919 r. № 19/1176 (POM poz. 6,23).

Warszawa, dnia 3 lipca 1925 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

Do PP. Naczelników
Okręgów Legalizacji narzędzi
mierniczych.

GŁÓWNY URZĄD MIAR
№ 25. II. 1412. 1.

